

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 193/03-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Jána Auxta a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti E. P., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. O. Š., B., ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 94/96, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 94/96 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 94/96 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. E. P. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk (slovom Šesťdesiatisíc slovenských korún), ktoré jej je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť E. P. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania vo výške 8 796 Sk (slovom Osemtisícšesťdesiatšesť slovenských korún) na účet advokáta JUDr. O. Š., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 193/03 z 29. októbra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. P., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 94/96.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 13. decembra 1995 krajskému súdu žalobu o zaplatenie sumy 2 305 360 Sk smerujúcu proti Ing. arch. J. H. – UNITEAM, B.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vydané rozhodnutie vo veci samej.

Vo svojej sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom krajského súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 461 000 Sk.

Predsedička krajského súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3794/03 doručeným ústavnému súdu 29. decembra 2003, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Preštudovaním spisového materiálu sp. zn. 27 Cb 94/96 som zistila, že na základe nevyhnutných zmien rozvrhov práce konali vo veci 3 sudkyne. Ako vyplýva z prehľadu spisového materiálu, ktorý Vám na základe Vašej požiadavky prikladám na zapožičanie, prvá sudkyňa konala od 26. 4. 1996, kedy vec napadla na bývalý Mestský súd v Bratislave po postúpení z Obvodného súdu Bratislava 2 (tam napadla 13. 12. 1995) až do 28. 2. 1998. V tomto období vo veci nekonala od 17. 6. 1996 (navrhovateľka po výzve na zaplatenie súdneho poplatku oznámila súdu, že nemá finančné prostriedky) až do 28. 11. 1997, kedy rozhodla o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Ďalšia sudkyňa vec prevzala 1. 3. 1999 a vo veci nekonala až do 28. 1. 2001, kedy vyzvala navrhovateľku opätovne na zaplatenie súdneho poplatku, čo pokladám za neadekvátny úkon, nakoľko navrhovateľka žiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, na čo súd upozornil Najvyšší súd SR v uznesení 3 Obo 176/98 zo 7. októbra 1998, ktorým zrušil uznesenie tunajšieho súdu z 28. novembra 1997 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V podstate bezprietáhovo k veci konala až od 11. 2. 2000 do konca r. 2000. Od 1. 1. 2001 vec prevzala tretia sudkyňa, ktorá vo veci nekonala až do 4. 3. 2002, čo mohlo byť spôsobené tým, že k 1. 1. 2001 ako civilná sudkyňa prevzala veľké množstvo obchodných prvostupňových vecí. Ďalej vo veci nekonala až do 27. 8. 2003 kedy vo veci vytýčila prvé pojednávanie na termín 30. 9. 2003. Na pojednávaní 30. 9. 2003 rozhodla uznesením o oslobodení navrhovateľky od súdnych poplatkov a zároveň i o prerušení konania. Z uvedeného je zrejmé, že predmetná ústavná sťažnosť je z prevažnej časti opodstatnená.

V nadväznosti na uvedené netrvám na ústnom pojednávaní vo veci samej.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, vyjadrenia krajského súdu a zo spisu krajského súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania v predmetnej veci od podania žaloby krajskému súdu do 29. decembra 2003, keď bol ústavnému súdu doručený spis krajského súdu sp. zn. 27 Cb 94/96.

Žaloba sťažovateľky o zaplatenie sumy 2 305 360 Sk bola Obvodnému súdu Bratislava 2 doručená 13. decembra 1995. Z označeného súdneho spisu krajského súdu vyplýva nasledovné:

- Obvodný súd Bratislava 2 postúpil žalobu sťažovateľky (spis) Mestskému súdu v Bratislave 26. apríla 1996 z dôvodu vecnej príslušnosti,

- dňa 4. júna 1996 prevzal právny zástupca sťažovateľky výzvu, ktorou Mestský súd v Bratislave vyzval sťažovateľku, aby zaplatila súdny poplatok za návrh,

- dňa 17. júna 1996 bol Mestskému súdu v Bratislave doručený list, ktorým mu sťažovateľka oznámila, že finančná situácia jej nedovoľuje úhradu požadovaného súdneho poplatku,

- krajský súd uznesením č. k. 27 Cb 94/96-26 z 28. novembra 1997 konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku zastavil,

- dňa 17. marca 1998 podala sťažovateľka odvolanie proti uzneseniu krajského súdu o zastavení konania,

- dňa 25. mája 1998 krajský súd predložil spis na rozhodnutie o odvolaní Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“),

- dňa 29. decembra 1998 bolo krajskému súdu doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 176/98, ktorým bolo zrušené napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s odôvodnením, že krajský súd doručoval výzvu na zaplatenie súdneho poplatku právnomu zástupcovi sťažovateľky napriek tomu, že v spise nie je založené plnomocenstvo na jej zastupovanie,

- podaním z 28. januára 2000 krajský súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku,
- podaním doručeným krajskému súdu 9. februára 2000 sťažovateľka požiadala o oslobodenie od súdneho poplatku,
- prípisom z 11. februára 2000 krajský súd vyzval sťažovateľku o preukázanie tvrdení týkajúcich sa žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku,
- uznesením z 15. mája 2000 krajský súd nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdneho poplatku,
- dňa 16. júna 2000 bolo krajskému súdu doručené odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu, ktorým jej nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku,
- dňa 28. júna 2000 predložil krajský súd spis na rozhodnutie o odvolaní najvyššiemu súdu,
- dňa 7. novembra 2000 bolo krajskému súdu doručené uznesenie najvyššieho súdu z 5. októbra 2000, ktorým napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že nedostatočne zisťoval majetkové pomery sťažovateľky v súvislosti s jej žiadosťou o oslobodenie od súdneho poplatku,
- podaním zo 17. novembra 2000 krajský súd vyzval sťažovateľku, aby predložila daňové priznanie a potvrdenie miestneho úradu o vlastníctve nehnuteľných a hnutel'ných vecí,
- dňa 4. marca 2002 krajský súd urobil úkony v súvislosti so zisťovaním miesta pobytu žalovaného,
- dňa 27. augusta 2003 krajský súd nariadil termín pojednávania na 30. september 2003,
- na pojednávaní 13. septembra 2003 krajský súd rozhodol uznesením, ktorým priznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne konanie vo veci prerušil „až do právoplatného skončenia konania o novom objavenom majetku“. Z obsahu spisu nevyplýva, že by toto uznesenie bolo ku dňu jeho doručenia ústavnému súdu (29. decembra 2003) právoplatné.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 OSP, podľa

ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Predmetom konania pred krajským súdom je vymáhanie pohľadávky z titulu zaplatenia ceny diela, ktorú si sťažovateľka uplatňovala ako dedička po jej zomrelom manželovi. Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie v tejto veci nepredstavuje vysoký stupeň faktickej náročnosti a právnej zložitosti. Pokiaľ ide o zisťovanie skutkového stavu potrebného na rozhodnutie o merite veci, ústavný súd konštatuje, že sa vo veci dokazovania pred krajským súdom dosiaľ ani nezačalo. Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho doterajšieho priebehu a dosiahnutých výsledkov ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali viac než 8-ročné trvanie konania jeho skutkovou alebo právnou zložitosťou.

Je potrebné zohľadniť aj to, že na právnou alebo faktickú zložitosť ako dôvod doterajšej dĺžky konania nepoukázala ani predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení k sťažnosti.

2. Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov, bolo správanie účastníka súdneho konania. Ústavný súd nezistil také skutočnosti,

ktoré by nasvedčovali spôsobeniu priet'ahov v konaní zo strany s'ťažovateľky. Na výzvy krajského súdu reagovala včas a zúčastnila sa pojednávania, ktoré bolo vo veci nariadené.

3. Tretím kritériom, ktorého uplatnením ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, bol postup samotného krajského súdu.

Konanie krajského súdu bolo poznačené nečinnosťou, a to v období od 17. júna 1996 [navrhovateľka (v konaní pred ústavným súdom s'ťažovateľka) po výzve tohto súdu oznámila, že nemá finančné prostriedky na zaplatenie súdneho poplatku] do 28. novembra 1997 (vydanie uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku). Podobne sa vyznačuje nečinnosťou aj obdobie od 1. marca 1999 (keď vec prevzala druhá zákonná sudkyňa) do 28. januára 2001 (keď bola s'ťažovateľke zaslaná výzva na zaplatenie súdneho poplatku). Posledné obdobie nečinnosti je vymedzené od 1. januára 2001 (keď vec prevzala v poradí tretia zákonná sudkyňa), ktorá vo veci nekonala až do 4. marca 2002. V súhrne predstavuje nečinnosť krajského súdu 52 mesiacov.

Uvedené obdobia nečinnosti sú zhodné so zisteniami predsedníčky krajského súdu uvedenými v jej vyjadrení k s'ťažnosti sp. zn. Spr. 3794/03 z 18. decembra 2003, ktorým odpovedala na výzvu ústavného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že celé doteraz uskutočnené konanie sa vyznačovalo neefektívnosťou a nesústredenosťou, pretože úkony krajského súdu sa netýkali merita veci, ale celá jeho činnosť bola zameraná výlučne na rozhodovanie o žiadosti s'ťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Ako nesústredený postup krajského súdu je možné vyhodnotiť aj tú skutočnosť, že otázkou aktívnej legitímácie s'ťažovateľky sa začal zaoberať po prvýkrát až na pojednávaní uskutočnenom 13. septembra 2003.

Znakmi nesústredenosti a neefektívnosti sa podľa ústavného súdu vyznačuje obdobie od 3. mája 1996 (zaslanie výzvy právnenému zástupcovi s'ťažovateľky JUDr. O. Š.

na zaplataenie súdneho poplatku) do 29. decembra 1998 [keď Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil uznesenie krajského súdu z 28. novembra 1997, ktorým konanie v právnej veci sťažovateľky zastavil pre nezaplataenie súdneho poplatku z dôvodu, že výzva na zaplataenie súdneho poplatku bola adresovaná právnemu zástupcovi sťažovateľky napriek tomu, že v spise sa plnomocenstvo udelené sťažovateľkou menovanému advokátovi nenachádzalo].

Ako neefektívny postup predstavujúci v konečnom dôsledku zbytočné priedahy v konaní ústavný súd vyhodnotil tiež obdobie od 9. februára 2000 (keď sťažovateľka požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov a krajský súd jej v dôsledku nedostatočného zisťovania rozhodujúcich skutočností, ktoré by mu umožnili vec náležite posúdiť, resp. v dôsledku nezadováženia dokladov preukazujúcich majetkové pomery sťažovateľky uznesením z 15. mája 2000 oslobodenie nepriznal) do 30. septembra 2003, keď krajský súd po tom, čo v dôsledku zrušenia jeho citovaného uznesenia o nepriznaní sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov (uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 187/00 z 5. októbra 2000) jej napokon oslobodenie od súdnych poplatkov priznal.

V spojitosti s tým poukazuje ústavný súd na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania (činnosti) súdov, ktoré smeruje k odstráneniu stavu právnej neistoty, kvôli ktorej sa občan obrátil na orgán súdnej moci. K zbytočným priedahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, s ktorou sa obrátil na súd (I. ÚS 133/02).

Ústavný súd už vyslovil, že v právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektami, ktorým boli priznané (I. ÚS 24/03).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd konštatoval, že v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 27 Cb 94/96 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, tak ako jej ho garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V dôsledku konštatovania zbytočných prietahov ústavný súd považoval za potrebné v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázať krajskému súdu konať v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi priebeh konania tak, aby ďalej nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľky, t. j. bez zbytočných prietahov, a aby bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 461 000 Sk, čo odôvodnila okrem iného tým, že „stratila vieru

v dôveryhodnosť súdu a možnosti domôcť sa spravodlivosti“ a tiež tým, že dlhodobé rozhodovanie súdu nepriaznivo pôsobí na jej zdravotný stav.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, ako aj z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 94/96 berúc do úvahy všetky okolnosti zakladajúce namietané porušenie práva vrátane významu predmetu sporu pre sťažovateľku, ako aj skutočnosť, ktorá vyplynula zo skúmaného spisu, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 60 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. O. Š., uplatnených v podaní zo 14. apríla 2003. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej výške 8 796 Sk za 2 úkony po 4 270 Sk a 2 x 128 Sk režijný paušál.

Úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2004